

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 422: Ba Mươi Hai Tướng Tốt, Tám Mươi Vẻ Đẹp, Là Do Ứng Hóa Thân Hiện. Nếu Là Báo Thân Phật, Thì Không Chỉ Có Chừng Ấy. Cho Nên Mới Nói Thân Có Vô Lượng Tướng, Tướng Có Vô Lượng Vẻ Đẹp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 036)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, là do Ứng hóa thân hiện. Nếu là Báo thân Phật, thì không chỉ có chừng ấy. Cho nên mới nói thân có vô lượng tướng, tướng có vô lượng vẻ đẹp.】

Chúng ta thấy trong “Kinh Hoa Nghiêm”, thấy trong “Kinh Quán Vô Lượng Thọ Phật”, nhìn thấy Báo thân của Phật, Báo thân của Phật quả thực không chỉ là ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp. Tướng tốt từ đâu mà có? Là tự nhiên biến hiện ra, tướng của Báo thân chính là sự hiển hiện viên mãn của tánh đức, ngài vốn dĩ tốt đẹp như vậy; không phải do các ngài khởi tâm động niệm muốn tạo tác như vậy, không phải sinh ra từ trong ý thức. Có rất nhiều người khi đọc “Kinh Di Đà”, đọc “Kinh Vô Lượng Thọ” liền nảy sinh ác cảm, nói rằng thế giới Cực Lạc phương Tây tốt đẹp đến như vậy, đây hoàn toàn là để dụ dỗ người khác, e rằng không phải là thật, cung điện đều bằng thất bảo, vàng ròng trải khắp mặt đất, sống cuộc sống xa hoa như thế, học Phật mà không học khổ hạnh, thế này là các vị hoàn toàn đang hưởng phước rồi, thật khó mà tin được! Họ khởi lên rất nhiều sự phân biệt và chấp trước như vậy. Họ không biết rằng, hiện tượng đó của thế giới Cực Lạc, cùng với hiện tượng của thế giới Hoa Tạng của Tỳ Lô Giá Na Phật trong “Kinh Hoa Nghiêm”, đều là do tánh đức tự nhiên biến hiện ra, không hề có một mảy may tạo tác, không hề có một chút tác ý nào, là tự nhiên biến hiện ra. Những người sống ở trong đó, chưa từng bao giờ có cái khái niệm gọi là hưởng thụ, không hề có! Nếu còn có ý niệm “tôi muốn hưởng thụ”, đó chính là khởi tâm động niệm, khởi tâm động niệm thì là phạm phu; tâm địa của các ngài vô cùng thanh tịnh, chưa từng có ý niệm nói rằng “ta đang ở đây hưởng phước”, không hề có, hay “các vị phạm phu đang ở kia chịu

tội”, cũng không có, tuyệt đối không có ý niệm này. Ngài nhìn mười pháp giới, mười pháp giới có tồn tại không? Có, Ngài đều nhìn thấy, Ngài trụ ở Nhất Chân pháp giới nhìn mười pháp giới, thì mười pháp giới cũng là Nhất Chân pháp giới, đây chính là điều mà người ta nói “mắt Phật nhìn tất cả chúng sanh đều là Phật”. Phàm phu nhìn tất cả chư Phật đều là phàm phu, câu nói này không sai! Khi nào thì bạn thành Phật? Khi bạn nhìn thấy tất cả mọi chúng sanh từng người từng người đều thành Phật, thì bạn đã thành Phật rồi. Bạn vẫn thấy người này là kẻ xấu, người kia không phải là Phật, thì bạn chắc chắn chưa thành Phật.

Quý vị phải biết rằng, người thiện nhìn tất cả mọi người đều là người thiện, người ác nhìn tất cả mọi người đều là người ác, bạn phải tự mình kiểm điểm lại cho tốt, phải tự phản tỉnh cho kỹ. Nhìn thấy người này không phải người tốt; là do chính mình không phải người tốt, nên nhìn người ta mới thấy không phải người tốt. Cho nên phải hồi quang phản chiếu (tự soi rọi lại mình), tự nghĩ lại thấy bản thân mình chưa tốt, thì phải tu hành cho nghiêm túc, tu đến mức nào? Tu đến mức như Lục Tổ Huệ Năng đại sư nói: “Nhược chân tu đạo nhân, bất kiến thế gian quá” (Nếu là người chân chính tu đạo, sẽ không nhìn thấy lỗi thế gian). Người thế gian làm thiện làm ác, có rõ ràng không? Rõ ràng chứ. Nếu không rõ ràng, chẳng phải bạn đã trở thành kẻ ngốc nghếch sao? Kẻ ngốc nghếch thì không phải là Phật Bồ Tát. Làm sao để vừa rõ ràng lại vừa bình đẳng? Chúng ta lại lấy một ví dụ để nói, tỷ như cái gương, gương soi cảnh giới bên ngoài, người ở cảnh giới bên ngoài, đẹp xấu đều hiện ở trong đó, không phải là nó không có đẹp xấu, thực sự là có đẹp xấu, có thiện ác, tất cả đều có, gương có phân biệt không? Không phân biệt, không phân biệt chính là bình đẳng. Chúng ta dụng tâm cũng phải giống như chiếc gương vậy, rõ ràng, minh bạch, tâm địa thanh tịnh bình đẳng, nhìn tất cả chúng sanh đều là bình đẳng. Hiện tượng không bình đẳng đó là chuyện của họ, tâm họ không bình đẳng nên hiện tượng không bình đẳng, tâm ta bình đẳng thì ở trong tâm ta tất cả đều bình đẳng, như vậy mới có phần gần gũi hơn một chút với Nhất Chân, với Như Lai, đây là công phu, đây mới là chân chính tu hành. Mọi người phải nhớ kỹ, chân chính tu hành không phải là mỗi ngày lễ lạy vài trăm lạy, mỗi ngày niệm vài ngàn danh hiệu Phật, mỗi ngày tụng vài quyển kinh, không phải vậy! Đó gọi là ra vẻ hình thức, làm như vậy chẳng giải quyết được việc gì. Đáng bị luân hồi như thế nào thì vẫn cứ luân hồi như thế đó, đáng phải sanh tử ra sao thì vẫn cứ sanh tử như vậy. Học Phật là phải chuyển tâm, phải chuyển đổi cảnh giới, phải hạ thủ công phu chân thật ở ngay điểm này, điều này nhất định phải hiểu rõ. Thế

nên mới biết, đến khi công đức của chính mình viên mãn, cái gì viên mãn? Một ác niệm cũng không còn nữa; chẳng những ác niệm không còn, mà thiện niệm cũng không còn, tâm mới thanh tịnh. Trong tâm thanh tịnh vốn không có những thứ này, chân - giả, thị - phi, tà - chánh, thiện - ác cái gì cũng không còn nữa, sạch sẽ, Báo thân hiện ra từ trong tánh đức này được gọi là Viên mãn Báo thân. Báo thân đó là có vô lượng tướng, tướng có vô lượng vẻ đẹp. Đây cũng chính là điều Lục Tổ đại sư đã nói: “Hà kỳ tự tánh, bỗng lai cụ túc” (Nào ngờ tự tánh, vốn tự đầy đủ), nó không phải đến từ bên ngoài, y báo chánh báo trang nghiêm thấy đều vốn tự đầy đủ.